

výrazu »závěra« — že má ten účinek, že není dovoleno s uhlím nakládati bez poukazu orgánů, kterým úprava uhelného hospodářství náleží. Z toho plyne úsudkem z opaku, že, dá-li k tomu orgán takový poukaz, je dovoleno uhlím nakládati. Poukaz tedy neznámá než svolení úředního orgánu k té které dispozici s uhlím. Pak-li však je to pouhé svolení, předběžné schválení úřední (»poukaz«), je tím jen řečeno, že dispozice bez takového svolení je neplatná a ovšem dle §u 26 zákona při úmyslnosti přestupku i trestná, nenásleduje však z toho, že již sám poukaz jest dispozicí, nýbrž právě naopak, že se soukromoprávní dispozice majitele uhlí vyhledává a že poukaz znamená jen její sankcionování a nedostatek poukazu nedostatek sankce. Záleží-li tedy dispozice v prodeji uhlí, musí přes poukaz úředního orgánu býti uzavřena mezi výrobcem uhlí a jeho odběratelem kupní smlouva, nikterak smlouvu tu nenahraňuje již poukaz sám. Kupní smlouva mezi stranami však uzavřena nebyla, protože se nestalo nic jiného, než že žalobkyně na úřední poukaz, že se povoluje dodati žalované tolik a tolik koksu, koks bez dalšího dotazu u žalované a bez všelikého jejího prohlášení zaslala, žalovaná však ho nepřijala. Kdyby ho byla přijala, byla by ovšem vznikla smlouva t. zv. reální nabídkou a reálním přijetím. Žalobkyně ovšem hájí dále stanovisko, že když žalovaná podala v úřadu přihlášku na uhlí a na základě této přihlášky úřad vydal na žádané množství zákonný poukaz, není to ničím jiným, než že přihláška jest nabídkou, kterou úřad poukazem žalobkyni dodal a takto zprostředkoval; že tu tedy byla nabídka žalované a tu že vyřídila žalobkyně tím, že zboží zaslala, tedy reálním přijetím, a tak že smlouva řádně vznikla. O tom by se dalo mluvit, kdyby v přihlášce žalované bylo stálo, že žádá, by jí uhlí bylo přiděleno od žalobkyně. To však nebylo vůbec ani tvrzeno a přihláška sama nebyla předložena, takže nelze za jiné míti, než že přihláška zněla pouze na přiděl koksu, aniž by dodavatel byl určen, a že tedy úřadu bylo volno, vydati poukaz na dodavatele, kterého sám vybere. V tom případě však najisto žádost za přiděl není zároveň nabídkou určitému dodavateli, tomu, kterého potom úřad dle vlastního uvážení sám určí. Vždyť žadateli nemusí tento úřadem vybraný dodavatel vyhovovati a přes povolení přidělu nemusí s ním ve smlouvu vejíti. Mínil-li dovozatelka, že, kdyby poukazu nevyhověla, že by propadla trestu dle §u 26 zákona, a shledává-li v tom nesrovnalost, by pod trestem byla povinna, poukazu vyhověti, avšak žalovaná aby na poukaz vázána nebyla, mylí se očividně, neboť dle §u 26 tresce se toliko ten, kdo se úmyslně proviní proti ustanovení tohoto zákona, tedy pro tento případ proti ustanovení §u 3; dle něho se však provinuje pouze ten, kdo bez poukazu povolaného úředního orgánu uhlím disponuje, tedy nedovoleně, nikoli však ten, kdo poukazu nevyhoví, neboť zákon praví, že jen provinění proti ustanovením zákona se tresce, nikoli že se tresce neuposlechnutí úředního poukazu. Smlouva tedy nevzešla a nebyla žalovaná povinna koks přijmouti.

Čís. 2506.

Železniční dopravní řád.

O tom, zda odesílatel je povinen zaplatiti přírážky k dovoznému, rozhoduje skutečná povaha zboží, nikoliv účel, k němuž bylo snad určeno.

Lhostejno, zda odesílatel má vinu na nesprávné deklaraci. Byla-li zásilka z části balena, z části nebalena, jest počítati dovozně dle sazby pro zboží balené.

(Rozh. ze dne 17. dubna 1923, Rv I 1140/22.)

Žalovaná firma zaslala drahou 394 balíků zboží, jež označila jako papír na stoupy. Na základě tohoto údaje bylo jí vyměřeno dovozně. Část balíků byla zaslána zabalena, část pouze svázána. Ježto však šlo vlastně o odpadky papírového tkaniva, domáhal se železniční erár doplacení dovozného za papírové tkanivo balené s dovozní přírážkou. *P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e* přisoudil žalobci ze zažalovaných 2.075 K 45 h původně pouze 384 K 80 h, *o d v o l a c í s o u d* k odvolání žalobce rozsudek zrušil a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl. *D ů v o d y*: Přiznáváje rozdíl dopravného 384 Kč 80 h vycházel prvý soud z názoru, že jde o papírovou tkáň nezabalenou, avšak svázanou, v kterémž případě ovšem činí dovozně dle tarifových tříd I-II-II. tuto částku. Dle udání žaloby, jež souhlasí s obsahem nákladního listu, byla však část zboží nezabalena, svázána, ostatek (128 balíků) byl zabalen v balících. Kolik vážily tyto dvě částky, není viděti ani z nákladního listu, ani to nebylo jinak zjištěno. Je-li papírové tkanivo zabaleno, platí dle železničního tarifu pro zboží dílu I. odd. B tarifní třída I-I-I, a odpovídalo by to tarifní sazbě 1.693 Kč 80 h. Poněvadž dosud nebyla zjištěna váha nezabalené části, není v tomto případě podkladu ku zjištění sazby dopravní. Prvý soud však posoudil věc nesprávně i po právní stránce, vysloviv názor, že žalovaná strana není povinna, by zaplatila přírážky dopravného dle §u 60 b) žel. dopr. ř., poněvadž železniční správa, sníživši dopravné, dala na jevo, že nenamítá ničeho proti označení zboží v nákladním listě. Pro otázku, zda má býti dopravné doplaceno a zapravena býti přírážka dopravní, je rozhodna dle §u 70 a 60 b) žel. dopr. ř. pouze okolnost, byl-li nesprávně udán obsah zásilky, nikterak nerozhoduje, je-li zde vina na straně deklarantově. Rovněž není rozhodno, byl-li orgán železniční správy téhož mylného názoru, jako deklarující strana. Deklarující strana jest povinna přes mylné snížení dopravní sazby inspektorem H-em nahraditi nejen rozdíl v dopravném, nýbrž i zapraviti dopravní přírážku dle § 60 b) žel. dopr. ř. Poněvadž však základy pro vyměření nejsou ještě zjištěny, bylo dle §u 496 čís. 3 c. ř. s. rozsudek prvního soudu zrušiti. *P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e* přisoudil pak žalobci vše, oč bylo žalováno. *O d v o l a c í s o u d* rozsudek potvrdil. *D ů v o d y*: Pokud bylo uznáno, že žalovaná jest zásadně povinna, doplatiti za nesprávně označenou zásilku a zaplatiti na dopravní přírážce dvojnásobný dopravní rozdíl poukazuje se na odvodnění zdejšího zrušovacího usnesení. Zaslání zboží nebylo správně deklarováno a bylo je označiti nikoli jako papír (do stoupy) nýbrž jako odpadky papírového tkaniva; poněvadž není pro odpadky papírového tkaniva předepsán zvláštní tarif, jest podle položky A 1 poznámky k třídění zboží společného železničního nákladního tarifu dílu I. odst. B. tyto odpadky jako papírové tkanivo tarifovati a počítati jest papírové tkanivo nezabalené, ale svázané podle pol. P 1-e podle třídy I-II-II, zabalené papírové tkanivo pak podle třídy I-I-I. Zásilka nebyla nebalena,

nýbrž díl (přibližně $\frac{1}{3}$) v balících zabalen, avšak váha nezabalené části nebyla udána a také nebyla od dráhy zjištěna. Znalec podal v tom směru posudek, že když tvrzení žalobce uznají se za správná, také výpočet dovozného (I-I-I) a přírážky jest správným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po právní stránce dodává se k důvodům napadeného rozsudku jen ještě toto: Pro otázku, zda je žalovaná jakožto odesílatelka povinna zaplatiti přírážky k dovoznému, nemá dle jasného doslovu Šu 60 (1) žel. dopr. ř. významu, zda žalovaná zavinila, že obsah zásilky byl nesprávně udán, nýbrž stačí pouhá skutečnost, že se tak stalo. Rozhoduje dále skutečná povaha zboží, nikoliv účel, k němuž bylo snad určeno, ježto by jinak bylo snadno obcházení ustanovení tarifu předstíráním jiného účelu, než toho, jemuž zboží dle své povahy obvykle slouží. Že byla výpočtu dovozného a přírážky k dovoznému za c e l o u, z části balenou, z části nebalenou zásilku právem za základ položena vyšší třída, platná pro zboží balené, plyne z ustanovení Šu 60 (1) b) žel. dopr. ř. a z všeobecných ustanovení A) I. h) 2 a 3 železničního tarifu nákladního, díl I. oddělení B z roku 1918. Pokud konečně dovolatelka vytýká, že si nižší soudy nepovšimly ustanovení dir. knihy I. odd. A §§ 58 a 60, že »stala-li se nesprávná deklarace a postřehne-li to úředník při nakládání, má odesílatele ihned při nakládání upozorniti, že zaplatí pokutu pro nesprávnou deklaraci, a odesílateli jest volno, vzíti zboží zase zpět,« stačí připomenouti, že skutkové předpoklady tohoto ustanovení nebyly nikterak zjištěny.

Čís. 2507.

Ustanovení čl. 349 obch. zák. platí o všech nárocích, dovozovaných z vadnosti zboží, zejména též o nároku na náhradu škody.

(Rozh. ze dne 17. dubna 1923, Rv I 1161/22.)

Žalovaný dodal dne 1. července 1920 žalobci lak a, ježto dle tvrzení žaloby byl lak špatný, domáhal se žalobce v říjnu 1921 náhrady škody. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, majíce za to, že byla podána po lhůtě čl. 349 obch. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Stanovisko žalobcovo, že žaloba, ustrojená jako žaloba o náhradu škody, měla býti posuzována dle svého ustrojení jako žaloba o náhradu škody podle XXX. hlavy občanského zákona a že odvolací soud právně pochybil (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), pokládav žalobu za žalobu z vad zboží a ji, protože byla podána až po uplynutí 6 měsíců od dodání zboží, jakožto promlčenou dle čl. 349 obch. zák. zamítl, není správné. Nezáleží